Anul al 58-lea
10 Pagini

EXEMPLARUL { În România 3 lei / În străinătate 6 lei
Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G.le P. T. T. Nr. 21.464/939

Nr. 186 Duminică 13 Iulie 1941
10 Pagini

„ASOCIATIUNEA" CENTRALA SIBIIU

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN ŢARA pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CALATORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. şi UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

DIRECTOR şi ADMINISTRATOR DELEGAT STELIAN POPESCU

AFIRMAREA SOLIDARITĂŢII ROMÂNEŞTI

Cu fiecare zi ce trece, se face în mod din ce în ce mai convingător, că neamul nostru este pe deplin pătruns de hotărîtoarea importanţă a războiului sfânt ce se duce la graniţele de răsărit ale ţării şi de misiunea istorică — o misiune cu caracter creştinesc şi civilizator ce revine României în această parte a Europei.

Consecvent cu aceasta, solidaritatea naţională se afirmă tot mai puternic prin unitatea de cuget şi simţiri şi prin spiritul de jertfă, de care dau dovadă toate păturile societăţii româneşti.

Aşa, pe când pe câmpul de război, oştenii ţării ne umplu sufletele de îndreptăţită mândrie şi stârnesc admiraţia camarazilor lor de arme germani prin vitejia cu care luptă şi prin dispreţul ce arată în faţa morţii, cei ce, din motive binecuvântate, n'au fost chemaţi sau încă nu sunt chemaţi să-şi dea tributul de sânge, caută pe alte căi să-şi îndeplinească datoria. Această datorie constă— e chiar de prisos să o spunem— în a înlesni misiunea armatei, contribuind în felul acesta la victoria finală cât mai completă.

Unii îşi dau munca — munca braţelor sau munca intelectuală. Alţii, rupându-şi deseori dela gură, îşi dau obolul lor, ba chiar se lipsesc de obiecte, de care sunt legate amintiri scumpe şi duioase, cum este, bunăoară, cazul cu donaţiile de verighete de aur de logodnă sau căsătorie.

Relevăm cu acest prilej preţioasa contribuţie a clasei de mijloc, a comercianţilor şi industriaşilor, a clasei burgheze, în jurul căreia s'a căutat de unii să se creieze o atmosferă de antipatie, dacă nu chiar de ostilitate. Aceşti „unii", fie că erau rău intenţionaţi, fie că — suntem dispuşi să admitem mai degrabă aceasta a doua presupunere — nu-şi dădeau seamă de ceeace constitue echilibrul şi soliditatea unei societăţi şi unei naţiuni, puseseră chiar clasa de mijloc la index, calificând-o ca „blestemata burghezie".

Această „blestemată burghezie", al cărei rol la desvoltarea şi progresul ţării n'are nevoie de a fi subliniat, face astăzi dovada că, ascultând de imperativul momentului de faţă, nu se dă în lături dela sacrificiile necesare pentru izbânda cauzei românismului, care coincide aşa de perfect cu cauza dreptăţii, culturii şi civilizaţiei creştine.

Citim listele cu sumele ce se donează pentru armată, pentru ajutorarea familiilor ostaşilor căzuţi la datorie, listele cu fondurile ce se strâng pentru îmbunătăţirea spitalelor existente sau pentru înfiinţarea de noui spitale, în care glorioşii răniţi pe câmpul de război să primească, precum o şi merită cu prisosinţă, o îngrijire cât mai bună.

Citirea acestor liste şi a numelor donatorilor oglindeşte în mod elocvent adevărul, că solidaritatea naţională şi înţelegerea justă a situaţiei se afirmă în fapte concrete, în sacrificii reale. Comercianţi, industriaşi, agricultori, funcţionari publici şi particulari, profesionişti liberi, diferite societăţi şi întreprinderi, cetăţeni mai favorizaţi de soartă, precum şi cetăţeni cu mijloace modeste figurează alături unii de alţii, mânaţi cu toţii de un singur gând: izbânda finală şi contribuţia la această izbândă. Această izbândă nu va repara numai strigătoarele nedreptăţi ce s'au făcut ţării noastre, al cărei trup fusese sfârtecat, ci — e bine să fie reamintit — va şterge amintirea unor zile de nemeritată umilinţă, amintirea zilelor de acum un an şi ceva, când pătrunsese în suflete îndoiala despre vechile şi atât de des verificatele virtuţi de vitejie ale românului şi când ne sfiam să privim în ochii străinilor.

Acum stăm din nou cu fruntea sus. Ostaşul român a şters doar de pe această frunte pata umilinţei, iar populaţia civilă îi înlesneşte îndeplinirea acestei înalte misiuni.

Nu ne îndurăm să încheiem aceste rânduri, fără să subliniem cu sentimente de o mulţumire lesne de înţeles nobilul şi mult grăitorul gest al comunităţii armene din România, comunitate care a hotărît înfiinţarea şi întreţinerea pe cheltuiala ei a unui spital pentru ostaşii răniţi, venind în acest scop cu o primă contribuţie de aproape 10 milioane de lei.

Prin hotărîrea lor, armenii îşi exprimă, pe de o parte, recunoştinţa faţă de această ţară, care a fost aşa de ospitalieră faţă cu dânşii, iar, pe de altă parte, îşi afirmă şi ei solidaritatea creştină împotriva ateismului bolşevic.

MISIUNEA POPORULUI ROMÂN

II

Rolul istoric al zonei de frontieră a Nistrului

UN DOCUMENT CARTOGRAFIC RUS

Harta ţărilor române (Valachia, Moldova cu Basarabia şi Transilvania) din Harta imperiului rus european, întocmită de căpitanul de cl. I E. Lapie din corpul imperial rus al inginerilor geografi, — gravată şi publicată la Paris, în 1812, cu câteva luni înainte de răpirea Basarabiei de Rusia. Din acest important document cartografic rus se dovedeşte că Basarabia a făcut totdeauna parte integrantă din statul român al Moldovei.

Existenţa unei vechi populaţiuni româneşti dincolo de Nistru, atât spre nord în părţile Galiţiei orientale, cât şi spre est, până în apropiere de Nipru, în părţile ce au format mai târziu ţinutul numit „Ukraina", confirmată în cronica lui Nestor, încă din secolul al IX-lea, îşi găseşte explicaţia, nu numai în forţa de expansiune a poporului român, ci şi în misiunea ce şi-a asumat-o el dela început de a opune un zid de apărare împotriva triburilor barbare slavo-tătare.

Această misiune a fost îndeplinită de toţi Domnii Moldovei, dela întemeierea ţării acesteia, în condiţiile impuse de interesele apărării naţionale şi economice, ca şi de interesele generale ale Europei civilizate de-atunci.

De aceea Domnii Moldovei au organizat o foarte puternică apărare şi pază pe linia Nistrului, bazată pe principiul strategic antic roman, în materie de frontiere fluviale, — cuprinderea în zona frontierei a celor două maluri pentru folosirea capetelor de pod, precum şi crearea unei linii vamale, în strânsă legătură cu linia de pază militară.

După cum Romanii au fixat frontierele imperiului lor, la nord, pe întreaga linie a Rinului şi a Dunării, — legiunile lor fiind stabilite pe ambele maluri ale acestor fluvii — tot aşa Românii moldoveni după întemeerea statului lor, au pus stăpânire pe ambele maluri ale Nistrului spre a putea dispune de capete de pod.

In anul 1390, când Domn al Moldovei era Roman, întreg cursul Nistrului cu ambele sale maluri, din Pocuţia şi până la vărsarea sa în Marea Neagră era sub controlul şi paza românească. Străjerii moldoveni aveau posturile lor pe malul răsăritean al Nistrului acolo unde erau vadurile pentru trecere şi vămile, iar pe malul vestic erau cetăţile Hotin, Orhei, Soroca, Tighina şi Cetatea Albă, comandată de pârcălabi. Reese din documente că domnii Moldovei au dat totdeauna o atenţie deosebită pazei frontierei Nistrului, atât pentru Moldova cât „şi pentru vecini", deoarece Ţara Moldovei era o adevărată „fortăreaţă", precum şi „pământul clasic al luptelor de graniţă", căci de peste Nistru năvăleau tătarii şi cazacii ce pustiau totul în calea lor.

Aşa că pe la 1400 zona de frontieră a Nistrului era foarte bine organizată, atât din punctul de vedere militar, prin lanţul cetăţilor şi al posturilor de pază întărite, cât şi din punctul de vedere economic, prin cordonul vamal ce era stabilit la toate vadurile pe unde treceau drumurile principale, folosite de negustori şi călători.

In epoca lui Ştefan cel Mare această zonă a frontierii a fost şi mai mult întărită din cauza deselor incursiuni ale Tătarilor şi Cazacilor din ţinuturile Niprului şi ale Crimeii.

Cu atât mai mult s'a impus acest rol de străjer neadormit pe toată linia Nistrului, al Românului moldovean, cu cât nu există între această linie şi ţinutul ocupat de cazaci şi

(Continuare in pag. 2-a)

CRUCIADE DE ODINIOARĂ ŞI CRUCIADA DE ASTĂZI

de N. BATZARIA

Am recitit, pentru o mai bună documentare, istoricul Cruciadelor din Evul Mediu. Concluzia la care am ajuns este că războiul de astăzi împotriva bolşevismului constitue, prin obiectivele ce urmăreşte, o Cruciadă în înţelesul cel mai întreg şi mai adevărat al cuvântului, depăşind Cruciadele cavalerilor medievali.

Această concluzie se impune şi se desprinde din cercetarea stărilor de lucruri de atunci şi de astăzi, din comparaţia scopurilor urmărite atunci şi astăzi.

Ce au urmărit cele opt Cruciade, care, din veacul al 11-lea, până în veacul al 14-lea, au împins lumea Occidentului spre ţările din Orient? Obiectivul, aşa cum îl fixase Papa Urban al II-lea într'un discurs înflăcărat rostit în anul 1095, era liberarea Ierusalimului şi a celorlalte Locuri Sfinte de sub stăpânirea musulmanilor, care, pe vremea aceea, erau reprezentaţi prin turci seldjucizi. Cu alte cuvinte, se urmărea înlocuirea unei stăpâniri necreştine prin o stăpânire creştină.

Insă, necreştinii, adică turcii mahomedani, care ocupaseră Palestina, nu semănau nici pe departe, în ce priveşte credinţa religioasă şi concepţiile sociale, cu bolşevicii din zilele noastre. E adevărat, îi se spunea „infideli", „păgâni", decât că astfel de epitete izvorau din ură religioasă fără a fi îndreptăţite de realitatea lucrurilor, tot aşa cum n'avea şi n'are nicio îndreptăţire epitetul jignitor de „ghiaur", care are cam acelaş înţeles, adresat uneori creştinilor de către mahomedani.

Precum noi, creştinii, nu putem fi calificaţi de „ghiauri", deoarece credem într'un singur Dumnezeu şi avem Evangheliile, care, aşa cum stă scrie la Coran, sunt socotite ca scrieri sfinte, tot aşa nici mahomedanii nu pot fi socotiţi ca „necredincioşi" şi nici ca „păgâni", în înţelesul de închinători la idoli.

Nici ei nu sunt idolatri şi cred într'un Dumnezeu unic. Ceva mai mult. Aşa cum am avut prilejul să relevăm şi în alte ocaziuni, cred, ţinându-se de poruncile Coranului, şi în Iisus Cristos, recunoscând că a fost născut din Duhul Sfânt şi Fecioara Maria. De altfel, acestei credinţe în Mântuitorul se datoreşte faptul că timp de atâtea veacuri, câte au domnit mahomedanii — mai întâi arabii, după aceea turcii — în Palestina, Sfântul Mormânt a fost respectat şi chiar păzit de aproape. De acelaş respect s'au bucurat şi celelalte locuri din Palestina cu caracter sfânt creştin.

Aşa dar, Cruciadele din veacul de mijloc sunt războaiele între două religii — ambele monoteiste.

Campania împotriva bolşevicilor este însă războiul credinţei împotriva necredinţei, precum este războiul civilizaţiei împotriva celor mai sălbatice porniri de distrugere a tot ce a produs omenirea prin o trudă de veacuri îndelungate. Şi mai este războiul cumineniei împotriva celei mai periculoase demenţe.

(Continuare in pag. 2-a)

Guvernul francez a respins condiţiile britanice pentru armistiţiu în Siria

Vichy, 11 (Rador). — **Corespondentul agenţiei „D. N. B." transmite:**

Se comunică oficial: Guvernul francez a respins condiţiile armistiţiului britanic, oferite în conflictul din Siria.

ADĂPOSTIŢI-VĂ CÂND AUZIŢI SGOMOT DE AVIOANE!

Se aduce la cunoştinţa publicului dela oraşe şi sate, că s'au semnalat cazuri când aviaţia inamică a întrebuinţat procedee neleale (portul insignelor crucei germane sau tricolorul românesc).

Populaţia indusă în eroare şi crezând că este aviaţia noastră, nu s'a adăpostit, astfel că s'a văzut mitraliată sau bombardată, fie pe străzile oraşelor şi satelor, fie pe câmp, la muncile agricole.

Pentru a se evita pierderi în viitor din cauza acestor procedee neleale, populaţia se va adăposti de îndată ce aude sgomot de avioane — indiferent dacă se distinge sau nu, naţionalitatea acestora — până ce ele s'au depărtat.

Armata sovietică a suferit pierderi ireparabile

Conflict între Croaţia şi Ungaria. — Nouile frontiere germano-italo-croate

Prin telefon dela corespondentul nostru particular din Berlin

Berlin, 11 Iulie. — Intreaga opinie publică germană se ocupă pe larg de rezultatele publicate azi asupra luptelor dela Minsk.

Cifrele publicate întrec cu mult toate aşteptările şi reprezintă o satisfacţie completă pentru opinia publică germană, care a trebuit să aştepte până acum, din motive miltare, ca să afle rezultatul acestor lupte.

Pierderile materiale suferite de ruşi sunt direct de domeniul fanteziei. Până acum, ruşii au pierdut peste 7600 tancuri, peste 4400 tunuri, peste 6200 avioane. Aceste pierderi de materiale nu vor putea fi înlocuite nici odată de Rusia. Chiar şi celei mai perfect înzestrate industrii de război i-ar trebui un timp de multe luni de zile spre a fabrica aceste mii de avioane şi tunuri. Printre tancurile distruse sau capturate se află şi tancurile renumite ruseşti, de 120 tone, denumite fortăreţe pe roate. In comparaţie cu tancurile mici, aceste uriaşe tancuri ruseşti erau nişte fortăreţe moderne. S'a constatat însă că aceste tancuri uriaşe nu aveau o capacitate suficientă de manevrare, astfel că au putut fi uşor distruse de tancurile germane mai mobile şi de artileria antiaeriană. La fel ca şi luptele din Franţa de anul trecut, tunurile antiaeriene au fost folosite şi acum, în luptele din Rusia contra tancurilor.

Numărul de 400 mii prizonieri apare în comparaţie mai redus. In cercurile bine informate germane se afirmă însă că pierderile sângeroase ale ruşilor sunt de trei ori sau de patru ori mai mari. In orice caz, Rusia a pierdut până acum peste un milion de prizonieri şi morţi. Aceasta este o cifră care va avea efecte grave chiar şi pentru armata sovietică uriaşă, mai ales că este vorba de trupe de elită. Importanţa mare a acestor trupe reiese dintr'o comparaţie cu cea mai mare luptă de încercuire din istorie şi anume cu lupta dela Tannenberg din timpul războiului mondial. Atunci germanii au făcut în total 200 mii de prizonieri şi au capturat 300 de tunuri.

Una din directele urmări ale luptei dela Minsk este că numeroase unităţi germane au devenit acum libere şi întăresc forţele germane cari se află în luptă.

Alte informaţii asupra luptelor ce se desfăşoară pe linia Stalin nu se vor publica deocamdată.

❖

In domeniul politic, se urmăreşte cu atenţiune atitudinea Statelor Unite. După învăţămintele de până acum, la Berlin nu se face nici o iluzie asupra imperialismului d-lui Roosevelt şi se aşteaptă alte nerespectări ale neutralităţii. Ştirile că Germania ar fi făcut demersuri pe lângă Franţa, Spania, Portugalia, atrăgându-le atenţiunea asupra unui eventual atac american şi comunicând punctul de vedere german, nu corespund realităţii. Reichul n'a avut nici un motiv să facă astfel de demersuri, de oarece atitudinea politică a celor trei state şi chiar a Irlandei, este bine cunoscută. Toate aceste state îşi vor apăra cu armele neutralitatea.

❖

Intre Ungaria şi Croaţia a izbucnit pe neaşteptate un conflict din cauza insulei Mur. La Berlin nu se ia nici o atitudine faţă de acest conflict, rămânând ca cele două state să rezolve singure această problemă. Insula Mur a aparţinut până la sfârşitul războiului mondial Ungariei, dar este locuită exclusiv de croaţi.

❖

Azi s'a publicat la Berlin prima hartă asupra frontierelor dintre Germania, Italia şi Croaţia. Din această hartă reiese că râul Sava se află exclusiv pe teritoriul german şi croat iar frontiera se întinde la câţiva km. la sud de acest râu. Foarte greu de rezolvat a fost problema căilor ferate, de oarece linia ferată din Laibach se află în imediata apropiere a frontierei, dar pe teritoriul italian. Din această cauză, linia directă Agram-Vilach este întreruptă de frontiera italiană.

Tanchete zoresc spre linie

Primul bombardament...

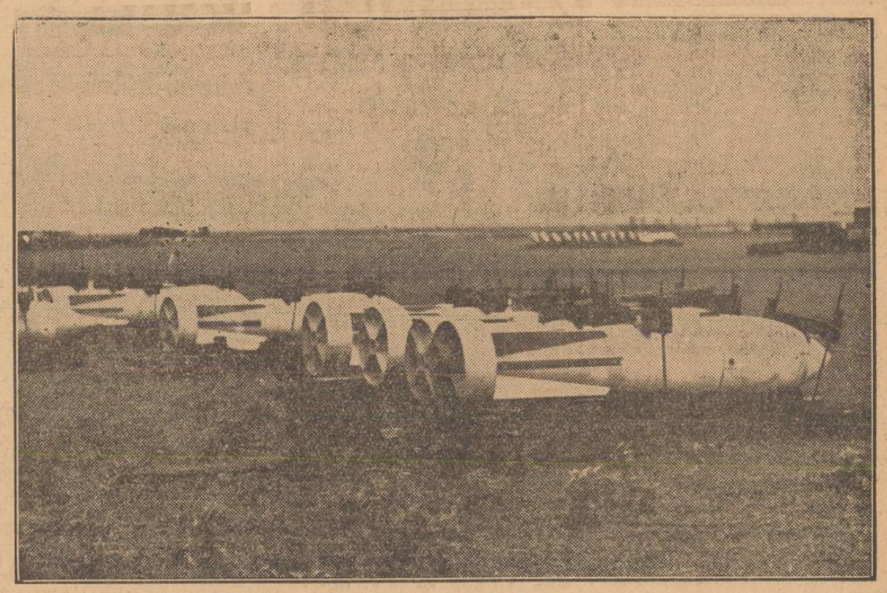

„Pumnul de oţel şi foc..."

In dimineaţa „aceea", la ora 4, cele 9 avioane metalice de bombardament îşi aveau deja motoarele pornite.

Mecanicii — aceşti minunaţi ostaşi şi preţioşi colaboratori ai sburătorilor — dădeau ultima îngrijire pasărilor de oţel.

Observatorii şi bombardierii — deja suiţi în avioane — îşi potriveau la îndemână „benzile" şi „tamburii" încărcăturii de schimb a mitralierelor.

Piloţii — încă în jurul avioanelor lor — îşi fumau liniştiţi ţigările, urmărind cu un ochi cercetător, lucrul mecanicilor.

Misiunea fusese pregătită din ajun — bombardarea nodului de cale ferată dela B... — şi acum, ele nu mai aşteptau decât ora decolării pentruca, în viteza celor 420 km. pe oră, să ducă „pumnul de oţel şi foc" acolo unde se ordonase.

Comandantul grupului, cu figura lui de întotdeauna încruntată, era azi parcă un alt om!

Adorat de subalterni, — pentru calităţile lui de ostaş şi pentru înţelegerea sufletească de şef — trecea acum vesel în revistă fiecare avion, îmbrăcat gata pentru sbor, purtat de „ataşul" grupului. Pleca şi el în această primă misiune, în primul avion şi în fruntea celor 36 de sburători ce formau echipaţiile unităţii sale.

— „Domnule comandor! totul este în ordine" — fu raportul scurt al comandantului secund.

Nu mai rămâne decât să vă urez „noroc" şi „glorie"!

In clipa următoare, calele erau ridicate şi încet, în ordine, în grupuri de 3, avioanele se în-

(Continuare in pag. 2-a)

„Ultimul control"...